

2. ΧΡΟΝΙΕΑ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

Ἔργασιαί τῆς Βυζαντιολογικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1913 ὁ ἀκάματος πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας, καθηγητῆς κ. Κων. Γ. Ζησίου, ἐξέδραμεν εἰς τὰς ἀπελευθερωθεῖσας Μακεδονικὰς ἐπαρχίας πρὸς συναγωγὴν χριστιανικῶν καὶ βυζαντιακῶν ἐπιγραφῶν καὶ μελέτην τῶν διαφόρων Βυζαντιακῶν ἐρειπιῶνων. Ὁ κ. Ζησίου ἠτύχησε πρὸς τοῖς ἄλλοις κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην καὶ ἐνδιαφέροντα χειρόγραφα τινὰ νάνακαλύψῃ, περὶ ὧν προσεχῶς θέλει ἀνακοινώσῃ τὰ δέοντα.

Ὁ ἐκ τῶν ἀντιπροέδρων τῆς Ἑταιρείας κ. Κωνστ. Μ. Πάλλης, καθηγητῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Καποδιστριακῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἐξηκολούθησε κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1913 τὰς μελέτας αὐτοῦ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς βορείου Εὐρώπης χάριν παρασκευαζομένων δημοσιευμάτων, ἀναφερομένων εἰς τὸν κλάδον, ὃν οὗτος θεραπεύει.

Ὁ ταμίς τῆς Ἑταιρείας κ. Μιχαὴλ Γούδας ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ σχετικῶς πρὸς τὰ γράμματα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἅτινα οὗτος διαρκοῦντος τοῦ 1912 ἐφωτογράφησεν εἴτε ἀντέγραψεν.

Ὁ δὲ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας γενικὸς γραμματεὺς τῆς Βυζαντιολογικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς αἰγίδα διατρίβων ἐν Βερολίνῳ, ἔσχε τὴν χαρὰν καὶ πάλιν κατὰ τὸ ἐξάμηνον 1913—1914 νὰ διδάξῃ φροντιστηριακῶς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Γερμανικῆς πρωτεύουσας Χριστιανικὴν καὶ Βυζαντιακὴν ἐπιγραφικὴν. Κατὰ δὲ φεβρουάριον τοῦ 1914 ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς Βεροლიναίας Πανεπιστημιακῆς Ἐπιτροπείας τῆς διαχειριζομένης τὸ ἐπιστημονικὸν ἀνέκδοτον κατάλοιπον τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Nikolaus Müller ἢ περαιτέρω ἐπεξεργασία καὶ ἡ δημοσίευσίς αὐτοῦ. Ὡς γνωστὸν ὁ καθηγητῆς οὗτος τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Βερολιναίῳ Πανεπιστημίῳ εἶχε πρὸ ἐτῶν ἐκτελέσει ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς ἐν ταῖς ἰουδαϊκαῖς κατακόμβαις τῆς Ἰταλίας. Τὰ πορίσματα τῶν ἀνασκαφῶν τούτων ὑπῆρξαν πολλαχῶς κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέροντα· ἰδίᾳ εἶχεν εὐτυχῆσαι ὁ μακαρίτης καθηγητῆς Nikolaus Müller νὰ φέρῃ εἰς τὸ φῶς πλῆθος ἰουδαϊκῶν ἐπιγραφῶν, ὧν ἐλάχισται μὲν εἶναι ἐβραϊστὶ ἢ λατινιστὶ γεγραμμένα, αἱ πλεῖσται δὲ καθ' ὅλου εἴτε μερικῶς ἑλληνιστί. Εἶναι δὲ ἡ Ἑλληνικὴ τῶν ἰουδαϊκῶν τούτων ἐπιγραφῶν δημωδεςτέρα καὶ τοῦτ' ἀκριβῶς καθιστᾷ ταύτας μνημεῖα γλωσσικὰ ἀξιολογώτατα. Δυστυχῶς ὁ θάνατος δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἀειμνήστον καθηγητὴν Nikolaus Müller νὰ ἐπεξεργασθῇ καὶ ἐκδώσῃ τὸ πολύτιμον ὑλικόν, ὅπερ ἔφερον εἰς φῶς ἡ ἐπιμελής ἐν ταῖς κατακόμβαις ἔρευνά του. Οὕτω δὴ ἀτελὲς καὶ ἀσυνάρτητον περιῆλθεν εἰς τὸ Βερολιναῖον Πανεπιστήμιον, ὅπερ ἀνέθηκεν εἰς τὸν ὑπογεγραμμένον τὴν περαιτέρω ἐπεξεργασίαν, συμπλήρωσιν καὶ ἐκδοσιν τοῦ καταλοίπου. Καὶ εἶναι μὲν αἱ σχετικαὶ σημειώσεις τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ πολλάκις ἑλλ-

πείς καὶ δυσζύμβλητοι, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε ἡ ἐπεξεργασία τοῦ καταλοῖπου καθίσταται εὐκολωτέρα διὰ τῆς πλουσίας καὶ ὄντως πολυτίμου συλλογῆς φωτογραφιῶν, αἵτινες εὐρέθησαν συνημμένοι μετὰ τῶν σχετικῶν σημειώσεων τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ Nikolaus Müller.

Ἔργασιαί τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν.

Διαρκούντος τοῦ 1913 ἡ εἰρημένη Ἑταιρεία ἐπεχείρησε πολλαχοῦ τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς καὶ ἄλλας ἐργασίας. Πλὴν τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Νικοπόλεως, ἃς ἤρξατο ὁ κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεὺς καὶ περὶ ὧν ἤδη ἐλέχθησαν τὰ προσήκοντα ἐν προηγουμένῳ τεύχει τῶν «Βυζαντινῶν Χρονικῶν», δεόν νὰ σημειωθῶσιν ἐνταῦθα αἱ δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν διεξαχθεῖσαι ἀνασκαφαὶ διὰ τοῦ κ. Γεωργίου Π. Οἰκονόμου ἐν Πέλλῃ καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸ Παγγαῖον χώρῃ, διὰ τοῦ κ. Ν. Κυπαρίσση ἐν Μιτυλήνῃ καὶ τῇ λοιπῇ Λέσβῳ, διὰ τοῦ κ. Κωνστ. Κουρουνιώτου ἐν διαφόροις τόποις τῆς Χίου, διὰ τοῦ κ. Β. Λεονάρδου ἐν Ὠρωπῷ καὶ δὴ παρὰ τὸ Ἀμφιάρειον, διὰ τοῦ κ. Β. Στάη ἐν Σουνίῳ, διὰ τοῦ κ. Ν. Παπαδάκη ἐν Θήβαις, διὰ τοῦ κ. Κ. Ῥωμαίου ἐν Θέρμῳ τῆς Αἰτωλίας, διὰ τοῦ κ. Α. Ἀρβανιτοπούλλου ἐν Ἐλασσῶνι καὶ διὰ τοῦ κ. Φρ. Βερσάκη ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαχοῦ. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται κυρίως ἀπέβλεπον εἰς τὴν πρόοδον τῆς κλασσικῆς καλουμένης ἀρχαιολογίας καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν γνώσεων ἡμῶν σχετικῶς πρὸς τὴν ἀρχαίαν τοπογραφίαν, ἐν τοσοῦτῳ πολλαχοῦ ἡ σκαπάνη ἔφερον εἰς φῶς καὶ μνημεῖα τῆς βυζαντιακῆς περιόδου. Καθ' ἕκαστα θέλουσι καταστῆ γνωστὰ διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν σχετικῶν ἐκθέσεων ἐν τοῖς ἐνιαυσίοις «Πρακτικοῖς» τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Ἑταιρείας.

Ἔργασιαί τοῦ Μεγάλου Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης.

Διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος, ἐκδεδομένου κατ' Αὐγούστον τοῦ 1913, διωρίσθη συντάκτης τοῦ Λεξικοῦ τούτου ὁ κ. Σταμάτιος Ψάλτης, διδάκτωρ τῆς Φιλολογίας τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου, εἰς τῶν διαπρεπεστέρων μαθητῶν τοῦ καθηγητοῦ Γ. Χατζηδάκη καὶ ἐκ τῶν δοκιμωτέρων ἀποφοίτων τοῦ Μοναχείου Φροντιστηρίου διὰ τὴν Μέσσην καὶ Νέαν Ἑλληνικὴν Φιλολογίαν. Ἐπίσης διὰ τοῦ αὐτοῦ Βασιλικῆς Διατάγματος διωρίσθησαν βοηθοὶ ἐν τῇ συντάξει τοῦ αὐτοῦ λεξικοῦ ὁ κ. Γεώργιος Ξυδιᾶς καὶ ἡ ἐλλόγιμος δέσποινα Ἀναστασία Κουκούλε.

Μέγα τραῦμα ὑπῆρξε δ' ὅμως διὰ τὸ Μέγα Ἱστορικὸν Λεξικὸν ὁ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἐπισυμβὰς θάνατος τοῦ Πέτρου Παπαγεωργίου, τοῦ ὄντως διαπρεποῦς καὶ διεθνῆς ἐν τῷ κόσμῳ τῶν Γραμμάτων ὄνομα κεκτημένου, πλὴν ἀτυχοῦς ἐκεῖνου Ἑλλήνος ἐπιστήμονος, ὅστις καίπερ κυρίως περὶ τὴν κλασσικὴν φιλολογίαν ἀσχολούμενος ἀνεδείχθη ἐν τοσοῦτοις καὶ μεταξὺ τῶν βυζαντιολογούντων δοκιμώτατος, ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν μετὰ στοργῆς περιέπων τὰς ἡμετέρας σπουδὰς δι' ἀξιολογωτάτων φροντισμάτων. Ὁ μακαρίτης Πέτρος

Παπαγεωργίου—εις οὐ τὸ ἔργον ἐν καιρῷ δέον τὰ «Βυζαντικὰ Χρονικὰ» νάφιερώσωσι μετ' εὐλαβείας τὰ προσήκοντα μνημόσυνα—ἀπὸ μακροῦ ἤδη ὑπῆρξεν ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Λεξικοῦ μετ' ἀφοσιώσεως ἐργασθεὶς πρὸς εὐδωσιν τοῦ ἐπιχειρήματος. Διὰ Β. Δ. ἐκδοθέντος κατὰ φεβρουάριον ἐ. ἔ. τὸν μεταστάντα ἀρχισυντάκτην ἀντεκατέστησεν ὁ κ. Παν. Λωρεντζᾶτος, πρώην γυμνασίαρχης, ἀνὴρ διοικητικὸς, γνωστὸς ἤδη ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν ἐργασιῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν, καὶ ὁ κ. Μανώλης Τριανταφυλλίδης, μαθητὴς τοῦ Thumb καὶ Krumbacher, εἰς τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων γλωσσολόγων, οὗ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ περὶ τὴν ἔρευναν μεθοδικότης εἶναι λαμπρῶς μεμαρτυρημένη. Οὕτω τὸ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Πέτρου Παπαγεωργίου κενὸν ἐν τῇ ἐπιμελητείᾳ τοῦ Λεξικοῦ δύναται νὰ θεωρηθῆ κατὰ τὰ πλείεστα ἀναπληρωθὲν εἰ καὶ τὸ κενὸν πάντοτε θέλει εἶσθε αἰσθητὸν καὶ δὴ πρὸ πάντων εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους Παν. Λωρεντζᾶτον καὶ Μ. Τριανταφυλλίδην.

Καθ' ἃ μανθάνομεν καὶ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ἀμαντος, ἕτερος μαθητὴς τοῦ Krumbacher, εἰδικὸς κατ' ἐξοχὴν περὶ τὰ τοπωνυμικὰ τῆς μέσης καὶ νέας Ἑλληνικῆς, γνωστὸς βεβαίως εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ μετὰ χεῖρας περιοδικοῦ, θέλει προσεχῶς προσληφθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Λεξικοῦ. Ἀλλὰ διατὶ δὲν χρησιμοποιεῖται καὶ ὁ κ. Στέφανος Ξανθοῦδίδης, ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον γνῶσιν τῶν Κρητικῶν ιδιωμάτων καὶ τὴν καθ' ὅλου ἐπιστημονικότητα αὐτοῦ δύναται ὡς συντάκτης τοῦ Λεξικοῦ μεγάλας εἰς αὐτὸ ὑπηρεσίας νὰ παράσχη.

Ἐν τέλει εἰρήσθω, ὅτι διὰ νομοσχεδίου ὑποβληθέντος—ἀρχομένου τοῦ Μαρτίου 1914—ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας πρὸς ἐπιψήφισιν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, μεταρρυθμίζεται ἐπὶ τὸ νομιμώτερον ἢ ὑπηρεσία τῆς συντάξεως τοῦ Μεγάλου Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Διὰ τοῦ νομοσχεδίου τούτου τὸ προσωπικὸν ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἔργου μονιμοποιούμενον θὰ ἀποτελήται ἐξ ἑνὸς διευθυντοῦ καὶ ἀρχισυντάκτου μὲ βαθμὸν καὶ μισθὸν ὑπουργικοῦ τμηματάρχου πρώτης τάξεως, δώδεκα συντακτῶν κατ' ἀνώτερον ὅρον μὲ βαθμὸν καὶ μισθὸν ὑπουργικοῦ τμηματάρχου δευτέρας τάξεως καὶ ἐξ ἑκτάκτων συντακτῶν ἔχόντων μισθὸν καὶ βαθμὸν ὑπουργικῶν γραμματέων δευτέρας τάξεως.

Ἡ ὅλη ἐργασία τῆς συντάξεως θὰ διατελῆ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἐπταμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἡ δὲ ὑπηρεσία τῶν συντακτῶν θὰ θεωρητῆ συντάξιμος.

Ὁ Κατάλογος τῶν Χειρογράφων τῶν μόνων τῶν Μετεώρων,

ὅστις—καθ' ἃ ἤδη κατ' ἐπανάληψιν ἐν τοῖς «Βυζαντινοῖς Χρονικοῖς» ἀνεγράφη—συνετάχθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῇ διαρκείᾳ τῶν ἐτῶν 1908—1911 κατ' ἐντολὴν τῆς «Βυζαντιολογικῆς Ἑταιρείας» Ἀθηνῶν συνεργούσης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ δὴ τῆς Βασιλικῆς Βαυαρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, λόγῳ τῶν πολέμων καὶ ἄλλων πολλαπλῶν δυσχερειῶν δὲν εἶχε κατορθωθῆ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Μία τῶν κυριωτάτων ἀφορμῶν, εἰς ἃς δέον νάναχθῆ ἢ βραδύτης τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἔργου, εἶναι βεβαίως καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ δαπάνη τῆς ἐκτυπώσεως αὐτοῦ προϋπέθετο προχείρους πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι πρόκειται περὶ καταλόγου λεπτομερεστάτου ἐν πᾶσι

καὶ ἀνταποκρινομένου εἰς τὰς ἀύστηράς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, καὶ δὴ συνοδευομένου ὑπὸ πολλῶν πανομοιοτύπων, ἀναντιρρήτως ἀναγκαίων. Ἄλλ' ἐύτυχῶς καὶ αἱ οικονομικαὶ δυσχέρειαι πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ ἔργου ἄρχονται ἐξαφανιζόμεναι, διότι ἡ Β. Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Μονάρχου—ἥτις πολυπλαπῶς μέχρι τοῦδε ὑπεστήριξεν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς τὴν ταπεινὴν μου ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν—ἠδύοκῃσεν καὶ πάλιν νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἐμὲ «aus den Zinsen des Therianosfonds pro 1914 zur Herausgabe des Kataloges der Handschriften der Meteoren-Klöster den Betrag von 1500 M. (eintausendfünfundert Mark)», ἵνα μεταχειρισθῶ κατὰ λέξιν τὰς ἐκφράσεις τοῦ σχετικοῦ πρὸς με ἐγγράφου τῆς προμνημονευθείσης Ἀκαδημίας. Ἐν ᾧ δὲ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰναγγείλω διὰ τοῦ παρόντος περιοδικοῦ πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους τὸ πρᾶγμα, ἐκφράζω καὶ ἐντεῦθεν τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν Σεβ. Ἀκαδημίαν καὶ πρὸς τοῦτοις τὴν ἀτομικὴν μου χαρὰν, διότι οὕτω ἔχω τὰ μέσα νὰ φέρω εἰς τὴν δημοσιότητα μέρος τοῦλάχιστον τοῦ περὶ Μετεώρων ἔργου μου, δι' ὃ ἀφιέρωσα ὁμολογουμένως τὰ σημαντικώτερα ἔτη τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς νεότητος. Ὁ ὅλος κατάλογος, περιλαμβάνων τὴν περιγραφὴν ὑπὲρ τοὺς 1150 κωδικῶν, θέλει ἀπαρτισθῆ ἐκ τριῶν τόμων.

Νέα ἀποκτήματα τοῦ Μουσείου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἐν Ἀθήναις διαπρεπὴς δικηγόρος Ἐμμανουὴλ Λυκούδης ἐδωρήσατο ἐκ τῶν καταλοίπων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑποστρατήγου Πέτρου Λυκούδη ἐνδιαφέροντα μνημεῖα σχετικὰ πρὸς τὴν νεωτέραν μάλιστα ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Τὰ μνημεῖα ταῦτα εἶναι ὑπομνήματα, συντεταγμένα εἴτε γαλλιστί, εἴτε γερμανιστί, εἴτε καὶ ἑλληνιστί, περιέχοντα τὰ σχέδια τῆς πόλεως καὶ τῶν φρουρίων Ναυπλίου (ἤτοι τοῦ Παλαμηδίου, τῆς Ἀκροναυπλίας—τῆς κοινῶς καλουμένης Ἴτσ-καλέ—καὶ τοῦ ἐπιθαλασίου φρουρίου τοῦ κοινῶς Μπούρτζι), τῶν φρουρίων τῆς Πύλου, τῆς Κορώνης καὶ τῆς Μεθώνης, τῆς Μονεμβασίας, τοῦ Ἄστρους, τῆς Λαρίσσης, τοῦ Ἄργους, τοῦ Ῥίου καὶ τοῦ Ἀντιρρίου. Τὰ σχέδια ταῦτα εἶχον καταρτίσει ἐν μέρει οἱ Φιλέλληνες τοῦ Ἀγῶνος, πλείωτερα οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ὑπὸ τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν Κυβερνήσεως εἴτε οἱ ὑπὸ τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Μαϊζῶνος εἴτε ἡ Βασιρικὴ ἀποστολὴ ἢ συνοδύεσασα τὸν βασιλέα Ὀθῶνα. Ἀυτονόητος εἶναι ἡ σημασία τῶν σχεδίων τούτων καὶ διὰ τὴν βυζαντιακὴν τοπογραφίαν καὶ καθ' ὅλου ἱστορίαν. Ἐπίσης ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Λυκούδης ἐδωρήσατο ἐκ τῶν καταλοίπων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν Ἐταιρείαν διαφόρους παλαιούς καὶ νεωτέρους χάρτας τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ ἀντίγραφον ἐπιστολῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1829 τοῦ Ἀρχικαγκελαρίου τῆς Ῥωσσίας κόμητος Νέσελρωδε πρὸς τὸν Αὐγουστίνον Καποδίστριαν, «δι' ἧς συλλυπούμενος αὐτὸν διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀειμνήστου Κυβερνήτου ἐκτείνεται εἰς γενικωτέρας σκέψεις περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἀντίγραφον τῇ εὐμενεῖ παραχωρήσει τοῦ αὐτοῦ ἐγράφῃ ἐν Ναυπλίῳ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1832 ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ Λυκούδη, ὑπολοχαγοῦ τοῦ Πυροβολικοῦ» (Τὰ τελευταῖα ταῦτα ἀντιγράφω αὐτολεξεῖ ἐξ

ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ε. Λυκούδη, δι' ἧς οὗτος συνώδευσε τὴν δωρεάν αὐτοῦ πρὸς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος Ἑταιρείαν).

Ἐκτὸς τούτων ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἑλλάδος ἐκτίσθητο ἐκ δωρεῶν τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ Πρίγγιπος Γεωργίου τῆς Ἑλλάδος διάφορα ἀντικείμενα σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπ' ἐσχάτων δολοφονηθέντος βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Α'. Περὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων δὲν ἐπεκτείνομαι ἐνταῦθα καθ' ὅσον δὲν ἐνδιαφέρουσιν ἀμεσῶς τοὺς ἀναγνώσττας τοῦ παρόντος περιοδικοῦ.

Ἐν τέλει μνημονευτέον λίαν ἐνδιαφέρον μνημεῖον, ὅπερ ἀπέκτησε τὸ Μουσεῖον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας ἐκ δωρεᾶς τοῦ κ. Γούσα Ἀμπάζη ἐξ Ἰωαννίνων· ἦτοι βυζαντιακὸν λάβαρον φέρον εἰς τὰς γωνίας του τέσσαρας ἐρυθροὺς ἀετούς. Καθ' ἃ ἡ παρὰδοσις ἀναφέρει τὸ λάβαρον τοῦτο ἀνῆκε ποτε εἰς τοὺς δεσπότητας τῆς Ἠπείρου. Ὁπωσδήποτε τὸ μνημεῖον φαίνεται λίαν ἐνδιαφέρον καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν ἐδημοσιεύετο εἰδικὴ μελέτη περὶ αὐτοῦ μετὰ σχετικῶν εἰκόνων συνοδευομένη.

Λόγου δὲ ἐνταῦθα γενομένου περὶ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας, προσθετέον, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτῆς ἀπεφάσισεν, ὅπως πάντες οἱ τυχόν μέχρι τοῦδε ἀστάχωτοι κώδικες ἐκ τῶν ἐναποκειμένων ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ταύτης σταχθῶσι· κατὰλλήλως, ψηφισθείσης τῆς πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένης δαπάνης.

Βλάβαι Βυζαντιακῶν μνημείων ἐν Σέρραις.

Κατὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατὰ τὸ θῆρος τοῦ 1913 πυρπόλησιν τῆς πόλεως Σερρῶν πολλοὶ τῶν πλαιῶν βυζαντιακῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν ἐβλάβησαν οὐσιωδῶς ἀφοῦ προηγουμένως ἐσπλήθησαν τῶν πολυτίμων σκευῶν αὐτῶν. Ἰδίως θλιβερὰ εἶναι—καθ' ἃ μανθάνομεν—ἡ βλάβη τῶν μωσαϊκῶν καὶ τῶν λοιπῶν τοιχογραφιῶν τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς πόλεως ταύτης. Καὶ ἡ τύχη τῶν πολυτίμων κωδίκων τῆς βιβλιοθήκης τῆς Μητροπόλεως—ἐξ ὧν εἶχεν ἀνακοινώσει εἰδήσεις τινὰς μάλιστα ὁ μακαρίτης Πέτρος Παπαγεωργίου (ἐν Byzantinische Zeitschrift, τόμ. III, 1894), — ἀγνωεῖται· εἰσέτι ἐν ὁλοσχερεῖα.

Ὅτι εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἄξιον νὰ τονισθῇ εἶναι ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς ἡμῶν Κωνσταντῖνος ὁ Β' διαρκούσης εἰσέτι τῆς ἐκστρατείας αὐτοῦ διερχόμενος διὰ τῶν Σερρῶν καὶ βαδίζων νικηφόρος πρὸς τὰ βόρεια δὲν παρέλιπε νὰ συστήσῃ, ὅπως ληφθῇ παραγοῆμα πᾶσα μέριμνα ὑπὲρ τῶν βυζαντιακῶν μνημείων τῆς τόσον σκληρῶς πυρποληθείσης πόλεως.

Ὁ Βυζαντιακὸς θησαυρὸς Μελενίκου.

Περὶ οὗ τόσοι θρύλλοι ἐπ' ἐσχάτων ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἐφημερίσιν ἐγράφθησαν, ἀποτελεῖται κυρίως ἐκ πολυτίμων βυζαντιακῆς τεχνοτροπίας ἀμφίων καὶ σκευῶν, ὅτινα ὑποτίθενται ὅτι ἐν μέρει προέρχονται ἐκ τῶν φυγάδων καὶ ἐξορίστων, οἵτινες κατὰ τὰς παρὰδοσεις ἐκ τῆς Βασιλευσύσης ἀπομακρυνόμενοι κατὰ τοὺς Μέσους Αἰῶνας διέτριβον ἐν τῷ ἐρμυνῷ Μελενίκῳ. Ὁ θησαυρὸς

οὗτος ἦτο ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἡσφαλισμένος ἐν κρύπτῃ τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ. Ἐπ' ἐσχάτων οἱ Ἕλληνες τοῦ Μελενίκου καταλιπόντες τὰς πατρικὰς αὐτῶν ἐστίας, ὅπως συνοικισθῶσιν ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ιδρύοντες τὸν Νέον Μελενίκον, συναπεκόμισαν καὶ τὸν θησαυρὸν τοῦτον.

Βυζαντιακαὶ Ἀρχαιοτῆτες Λέσβου.

Περὶ αὐτῶν ἐνδιαφερούσας εἰδήσεις παρέχει ἕκθεσις τοῦ ἐφόρου ἀρχαιοτήτων κ. Νικολάου Κυπαρίσση, ὑποβληθεῖσα πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῶν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος καταληφθεισῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κ. Χαρ. Βοζίκη. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐκθέσει τονίζεται ἡ πληθὺς τῶν βυζαντιακῶν καὶ φραγκικῶν μνημείων μάλιστα ἐπὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ φρουρίου τῆς πόλεως Μυτιλήνης.

Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου (ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καλαβρύτων)

εἶχον ἤδη περιγράψει ἐν ἔτει 1904 λεπτομερῶς καὶ κατὰ τρόπον ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης. Τότε νύτυχσα νάνακαλύψω πρῶτος ἐγὼ ἑκατοντάδα ὄλην χειρογράφων λανθανόντων, οὐ μόνον ὑπ' οὐδενὸς τῶν λογίων παρατηρηθέντων ποτέ, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν μοναχῶν τελείως ἀγνοουμένων. (Πρβλ. Νίκου Ἀ. Βέη «Ἐκθεσις παλαιογραφικῆς καὶ ιστοριοδιφικῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καλαβρύτων».) Ἐν τοῖς «Παναθηναίοις» τόμ. Θ', 1904—1905, σελ. 136—141, 237—242). Βραδύτερον συνεπλήρωσα καταλλήλως τὸν κατάλογον τοῦτον. Πλὴν δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχον πρόχειρα τὰ μέσα πρὸς ἕκδοσιν τοῦ παλαιογραφικοῦ τούτου ἔργου, οὐ διὰ τῆς ἐκδόσεως κατὰ πολὺ θέλουσι προαχθῆ αἱ βυζαντιακαὶ καὶ νεοελληνικαὶ σπουδαί. Εὐτυχῶς εὐρίσκομαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν καὶ ἐντεῦθεν νάναγγεῖλω, ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κατάλογος τῶν χειρογράφων τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου εὐρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια. Καθ' ἃ ὑπολογίζω θέλει οὗτος ἐκ 10 περίπου τυπογραφικῶν φύλλων συναπαρτισθῆ καὶ θά κοσμηῆται ὑπὸ πολλῶν σχετικῶν πανομοιότυπων. Οὔτε ἡ μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου—καθ' ἃ τις θ' ἀνέμενε—οὔτε ἐκδότης τις συμβάλλει εἰς τὴν ἕκδοσιν τοῦ ἔργου. Τὴν πρὸς τοῦτο δαπάνην καταβάλλω ἐγὼ αὐτός—καὶ δὴ ἐκ τοῦ ὑστερήματος—ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάγκην τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου καὶ μόνον εἰς ταύτην.

Ὁ ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου κατὰ τὸ χωρίον Κορωπὶ τῆς Ἀττικῆς,

ἐν ἀξιόλογον μνημεῖον τῆς κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἀρχιτεκτονικῆς, ὁ ιστορισμένος ὑπὸ τοῦ περιφήμου ζωγράφου τοῦ ΙΖ'—ΙΗ' αἰῶνος Γεωργίου Μάρκου, τοῦ Ἀργεῖου, ἤρξατο ἐπισκευαζόμενος ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ κ. Γεωργίου Εὐγενίου, ἀρχιτέκτονος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, δεδοκιμασμένου ἤδη κατὰ τὰς ἐργασίας πρὸς ἀναστήλωσιν καὶ συντήρησιν τῶν βυζαντικῶν μνημείων τοῦ Μυστρά καὶ τοῦ Δαφνίου.

Τὸ Μεσαιωνικὸν Φρούριον τῆς Ναυπάκτου

κατὰ μέγα μέρος κατέπεσεν ἢ ἄλλως ἐβλάβη ἐκ σεισμικῆς δονήσεως ἐπι-
 συμβάσης λήγοντος τοῦ 1913. Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι ὀλίγους μῆνας πρότερον
 εἶχε τὸ φρούριον τοῦτο κατὰ τὰ ἐνόητα προχείρως ἐπισκευασθῆ, προκειμένου νὰ
 ἐγκατασταθῶσιν ἐν αὐτῷ αἰχμάλωτοι Τούρκοι τοῦ τελευταίου Βαλκανικοῦ πο-
 λέμου. Καί τινες ἐκκλησίαι παλαιαὶ καὶ ἄλλα μνημεῖα μεσαιωνικὰ τῆς Ναυ-
 πάκτου δυστυχῶς ἐβλάβησαν οὐσιωδῶς κατ' ἀκολουθίαν τῆς αὐτῆς σεισμικῆς
 δονήσεως.

Αἱ μοναὶ τῆς Κεφαλληνίας

γίνονται ἀντικείμενον διεξοδικοῦ λόγου ἐν τῷ προσεχῶς ἐκδοθησομένῳ τε-
 λευταίῳ τμήματι τῶν Κεφαλληνιακῶν Συμμίκτων τοῦ διακεκριμένου ιστο-
 ριοδίδου κ. Ἡλία Τσιτσέλη (Πρβλ. Βυζαντινὰ Χρονικά. Τόμ. ΙΒ', 1905, σελ.
 392—393). Ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν πηγῶν, ὧν μέγα μέρος ἐναπόκεινται ἀνέκδοτοι
 ἐν τοῖς διαφόροις ἀρχείοις τῆς Κεφαλληνίας, θὰ παράσχη ἡμῖν ὁ συγγραφεὺς
 ἀναπαράστασιν τῆς ιστορίας τῶν θρησκευτικῶν τούτων κέντρων. Ἀλλὰ καὶ
 εἰδήσεις περὶ τῆς τεχνικῆς τῶν μονῶν τούτων καὶ ἀναγραφὰς τῶν ἐν αὐταῖς
 παλαιῶν καλλιστευμάτων θέλει περιέχει τὸ ἔργον τοῦ κ. Τσιτσέλη.

Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Γλωσσικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν.

Περὶ τῆς δραστηρίως ἐργαζομένης Ἑταιρείας ταύτης κατ' ἐπανάληψιν ἐποιή-
 σαντο λόγον τὰ «Βυζαντινὰ Χρονικά». Ἦδη εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν τὰ πο-
 ρίσματα τοῦ τελευταίου αὐτῆς διαγωνισμοῦ. Κατ' αὐτὸν ἀπεστάλησαν 14 ἐν
 ὅλῳ ἔργα, ἐξ ὧν ἐβραβεύθησαν τὰκόλουθα κατὰ σειράν:

- 1) Νικολ. Ζαφειρίου, Μελέτη περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος τῆς Σάμου.
- 2) Χρίστου Χριστοβασίλη, Μελέτη περὶ τῆς συγχρόνου γλώσσης τοῦ Μελενίκου τῆς Μακεδονίας.
- 3) Δημ. Δουκάκη, Εὐβοϊκά.
- 4) Φαρμακίδου, Κυπριακὰ γλωσσικά.
- 5) Ἀγγέλου Κοσμῆ, Γλωσσικὰ καὶ λαογραφικὰ σύλλεκτα τῆς νήσου Σίφνου.
- 6) Σιμεῶν Μανασίδου, Γλωσσικὰ Αἴνου. (Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν γνωστὸς διὰ τὰς μελέτας καὶ συλλογὰς αὐτοῦ σχετικῶς πρὸς τὸ ἴδιωμα τῆς Αἴνου καὶ τῶν παρακειμενῶν χωρῶν).
- 7) Ν. Κυριακοῦ, Θηραϊκά.
- 8) Δ. Ἀποστολίδου, Γλωσσικὰ Μελενίκου.
- 9) Δ-ος Ἀναστασίας Κουκουλέ, Γλωσσικὰ Μάνης.
- 10) Δημ. Πουλάκη, Μανιάτικα.

Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος εἶχεν ἤδη προκηρυχθῆ ἔν ἔτει 1912, ἡ δ' ἀνάγκωσι τῆς ἑλληνοδικου ἐπιτροπῆς — εἰσηγουμένου τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Ν. Χατζηδάκι — ἐγένετο τῆ 29 Δεκεμβρίου 1913 ἐν τῆ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Ἀθηναίου Πανεπιστημίου. Περὶ τῆς μεγάλῃς ἐπισημονικῆς σημασίας τῆς συλλογῆς τοῦ εἰσέτι ἐν τοῖς χεῖλεσι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ζῶντος γλωσσικοῦ θησαυροῦ — ἦν συλλογὴν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Ἐταιρεία διὰ τῶν προκηρυσσομένων διαγωνισμῶν αὐτῆς ἐπιδιώκει — περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἔργου τούτου ἐπραγματεύθη δι' ὀλίγων κατὰ τὴν τελετὴν αὐτὴν ὁ πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας κ. Στέφανος Δραγούμης.

Διάλεξις περὶ Γεωργίου Φίνλαιου.

Μεταξὺ τῶν ἀσχοληθέντων εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ τὴν μεσαιωνικὴν καὶ νεωτέραν ἐπίλεκτον ἀναντιρρήτως θέσει κατέχει ὁ Ἄγγλος Γεωργίος Φίνλαιου (Finlay), οὗτινος τὸ ἔργον *History of Greece* πολλάκις θὰ ἐχρησιμοποίησαν ἢ θὰ ἤκουσαν οἱ ἀναγνώσται τῶν «Βυζαντινῶν Χρονικῶν». Ὁ ἱστορικός οὗτος παρέμεινεν ἐπὶ μακρόν ἐν Ἑλλάδι καὶ δὴ ἐν Ἀθήναις, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν ἐν ἔτει 1875, κληροδοτήσας τὴν πλουσίαν αὐτοῦ βιβλιοθήκην — περιέχουσαν μέγα πλῆθος μονογραφικῶν καὶ ἄρθρων ἐν περιοδικοῖς καὶ ἐφημερίσι δημοσιευθέντων καὶ εἰς τὰ μέσα καὶ νέα ἑλληνικὰ πράγματα ἀναφερομένων — εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Βρεττανικὴν Ἀρχαιολογικὴν Σχολήν. Λατινικὴ ἐπιγραφή καὶ τὸ ἀκόλουθον ἑλληνικὸν ἐπίγραμμα — ἀμφοτέρω ἐπὶ χαλκῆς πινακίδος ἐγκεκολλημένα — ἀπομνημονεύουσι τὴν δωρὴν ταύτην τοῦ Γεωργίου Φίνλαιου:

Πατρίδος ὡς ἐφάνη ζεῖνος σέθεν Ἑλλάς ἐραστής·

Σὴν χθόνα γὰρ ναίων σὰς συνέγραψε τύχας

Ὡς διὰ μακρῶν ἤλθες ζόφον, ὡς δ' ἴδες αὖθις

Φωσφόρον ἡμερτῆς ἀστέρ' ἐλευθερίας.

Πολλοὺς μὲν φιλέσκει κατοικήσας ἐν Ἀθήναις,

Δρᾶν δέ τιν' εὖ χρῆζων πρὸς χάριν οὐκ ἔλεγεν.

Ζῆ καὶ ἀποφθίμενος μνήμην δὲ σύνοικον ἀγήρων

Βιβλία τᾶν μεγάρων τοῖσδ' ἀποκέμεν ἔχει.

Εἰς τὸν βίον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Γεωργίου Φίνλαιου ἀφιέρωσεν ὠραίαν διάλεξιν ὁ διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Βρεττανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. Dawkins, γενομένην ἐν δημοσίῳ συνεδρίῳ τοῦ ἰνστιτούτου τούτου τῆ 16 Ἀπριλίου 1913. Ὁ ἀγορητὴς ἔδωκεν ὠραίαν ὁμολογουμένως εἰκόνα τοῦ βίου καὶ ὀρθὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Ἄγγλου ἱστορικοῦ. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἔν ἡ ὠραία καὶ ἐνδιαφέρουσα αὕτη διάλεξις ἐξετυπούτο καὶ εἰς ἴδιον τεῦχος.

Πολιτικὸν μνημόσυνον τοῦ καθηγητοῦ Σπ. Βάση

ἐτελέσθη τῆ 12 Δεκεμβρίου 1913 ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας, ἧς ὁ αἰοίδιμος καθηγητὴς ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐπὶ μακρόν προϊσταμένων. Τὸν κατάλληλον λόγον περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ

Σπ. Βάση ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητῆς κ. Θεοφάνης Κικκιδῆς, ὁ ἐπαξίως διαδεξάμενος ἐκείνον ἐν τῇ ἔδρῃ τῆς Ἀπτινικῆς Φιλολογίας ἐν τῷ Καποδ. Πανεπιστ. Ἀθηνῶν.

Διαλέξεις περὶ Ἡπειροῦ κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας.

Δέον νὰ σημειωθῶσιν ἐνταῦθα αἱ ἐνδιαφέρουσαι, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1913, ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρνασσῶ» (τῶν Ἀθηνῶν) ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἡμῶν Κωνσταντίνου ΙΒ' γενόμεναι διαλέξεις τοῦ καθηγητοῦ Σπυρίδωνος Π. Λάμπρου περὶ Ἡπειροῦ καὶ δὴ κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας. Ὁ ὁμιλητῆς ὑπῆρξεν — ὡς μανθάνομεν — οὐχὶ μόνον παραστατικός καὶ εὐχάριστος ὡς πρὸς τὴν ἔκθεσιν τῶν γνωστῶν ἤδη πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐνιαχοῦ νέα ἀνέφερε πορίσματα τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιχειρηθείσης ἐπ' ἐσχάτων ἐκδρομῆς του ἀνά τὰς Ἡπειρωτικὰς ἐπαρχίας.

Μεσαιωνικαὶ ἀρχαιοτήτες Ῥόδου.

Καθ' ἃ ἀσφαλῶς πληροφορούμεθα, οἱ ἀπὸ τριῶν σχεδὸν ἐτῶν κατέχοντες τὴν Ῥόδον καὶ τὰ λοιπὰ Δωδεκάνησα Ἴταλοι περισυλλέξαντες διάφορα βυζαντικὰ καὶ καθ' ὅλου μεσαιωνικὰ ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα ἐν Ῥόδῳ ἐξαπέστειλαν ταῦτα ἐπιτηδεῶς εἰς Ἴταλίαν. Ἀλλὰ καὶ συστηματικὰς ἀνασκαφὰς πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων διενήργησαν ἐν Ῥόδῳ οἱ Ἴταλοι (παρ' ὅλας τὰς τυχόν κατ' ἐπανάληψιν κοινοποιηθείσας διαφεύσεις τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως). Οὕτω κατὰ τὸ θῆρος τοῦ 1913 διενηργήθησαν ἀνασκαφαὶ ἐπὶ τοῦ Ῥοδιακοῦ ἐκείνου ὄροπέδιου, ὅπερ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μόντε Σμίθ εἶναι γνωστόν.

Ἀνασκαφαὶ ἐν Δοδώνῃ καὶ Φιλίπποις.

Ἡ Γερμανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν θέλει ἐπιχειρήσει λίαν προσεχῶς ἀνασκαφὰς ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Δοδώνης. Ἐξ ἔλλου ἢ Γαλλικῆ Ἀρχαιολογικῆ Σχολῆ τῆς αὐτῆς πόλεως θέλει ἀνασκάψει τοὺς Φιλίππους. Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Φιλίππων εἶναι βεβαίως γεγονός, ὅπερ κατὰ τὰ εἰκαζόμενα τὴν χριστιανικὴν καὶ βυζαντικὴν ἀρχαιολογίαν μεγάλως νὰ προαγάγῃ δύναται. Πόσον θὰ ἐπεθύμει τις παρὰ τοὺς κλασσικοὺς ἀρχαιολόγους τοὺς διενεργήσοντας τὰς ἀνασκαφὰς μᾶς τόσοσιν σπουδαίας Παυλιανῆς πόλεως, ὅτεία τις ἀκριβῶς οἱ Φιλίπποι, νὰ ἔβλεπε συμπροστώμενον καὶ συνεργοῦντα ἐπιστήμονα τῶν κορυφαίων, τῶν ἀσχοληθέντων περὶ τὴν παλαιοχριστιανικὴν περίοδον καὶ τὸν Παῦλον. Εἰς Deissmann π. χ. θὰ ἦτο πολὺτιμος σύμβουλος καὶ συνεργάτης διὰ τὴν ἀνασκαφὴν τῶν Φιλίππων καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἐκ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης πορισμάτων.

Πρυτανικὸς Λόγος περὶ Ἱεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Ὁ καθηγητῆς τῆς Πατρολογίας καὶ Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Καποδιστριακῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Δέρβος ἀναλαμβάνων τῇ 24 Νοεμβρίου 1913 ἐπισήμως τὴν Πρυτανεῖαν ἀμοφοτέρων τῶν Πανεπιστημίων

τῆς Ἑλλάδος ἐξέλεξεν ὡς πρυτανικὸν κύτου τὸ ζήτημα περὶ Ἱεροθέου τοῦ φερομένου ἐν τοῖς ἀγιολογικοῖς μνημείοις ὡς πρώτου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ διδασκάλου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Ὁ κ. Γ. Δέρβος ὑπέδειξεν, ὅτι πράγματι πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν ὑπῆρξεν οὐχὶ ὁ Ἱεροθεὸς οὗτος τῶν ἀγιολογικῶν μνημείων, ἀλλ' ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, ὁ ἐκ τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων μαρτυρούμενος ὡς πιστεύσας εἰς Χριστὸν μετὰ τὸ ἐπι τοῦ Ἀρείου Πάγου κηρυγμὰ τοῦ Παύλου. Ἐπειτα ὑπέδειξεν ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Δέρβος, ὅτι τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, ὅτι οὗτος ὑπῆρξεν ἐπίσκοπος Παρισίων, δὲν φαίνεται πρὸς τὰ πράγματα ἀνταποκρινόμενον. Τὰς θέσεις ταύτας εἶχεν ὑποστηρίξει ὁ ἀγορητὴς καὶ κατὰ τὸ ἐν ἔτει 1912 συγκροτηθὲν ἐν Ῥώμῃ τρίτον Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον, καθ' ὃ παρέστη οὗτος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Διάλεξις περὶ τοῦ Δικεφάλου ἀετοῦ.

Ὁ κ. Ἰωάννης Σβορώνος, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Νομισματικῷ Μουσείῳ καὶ πρόεδρος τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας, ὑπέκρινεν εἰς πρόσκλησιν τῆς ἐσχάτως ἰδρυθείσης Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Διαλέξεων ἐπραγματεύθη ἐνώπιον τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ ἄλλων πολλῶν κεκλημένων τῇ 2 Δεκεμβρίου 1913 περὶ τῆς παρά στάσεως τοῦ Δικεφάλου ἀετοῦ καὶ τῆς καταγωγῆς καὶ ἐξελίξεως ταύτης διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἡ διάλεξις συνωδεύετο ὑπὸ πολλῶν φωτεινῶν εικόνων. Ὁ κ. Σβορώνος ἐξέθηκε τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν του ἐπιφυλασσόμενος ἐν προσεχέσται μὲλλοντι νάναπτύξῃ διεξοδικώτερον ταῦτα ἐν ἰδίῳ δημοσιεύματι.

Διάλεξις περὶ ἑλληνικῶν χορῶν.

Ἡ κ. Νίνα Γεωργ. Κρεστενίτου (τὸ γένος Δημητρίου Καλιφρονᾶ) ἐν τῷ «Λυκείῳ τῶν Ἑλληνίδων» (ἐν Ἀθήναις) ἐποίησατο ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν τῇ 3 Μαρτίου 1914 περὶ τῆς ἱστορίας τῶν συγχρόνων ἑλληνικῶν χορῶν. Ὡς συμπέρασμα τῆς διαλέξεως ταύτης — ἥτις καλὸν θὰ ἦτο καὶ εἰς ἴδιον βιβλίον νά δημοσιευθῇ — ἐξῆγγέ τις, ὅτι κατὰ τὰς θεωρίας τῆς κ. Ν. Γ. Κρεστενίτου οἱ σύγχρονοι ἑλληνικοὶ χοροὶ εἶναι κατάλοιπα τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν χορῶν.

Νεοελληνικαὶ ἐνδυμασῖαι.

Ἀναδημοσιεύομεν καὶ ἐνταῦθα μίαν προκήρυξιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων:

«Ζητοῦνται ἐνδύματα Ἑλληνικά, ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα, παλαιότερων ἐποχῶν, νησιώτικα τῶν νέων χορῶν, Τριπολίτικα, μὲ φέσι παπᾶζο καὶ τέλος πᾶν ἐνδυμα χαρακτηριστικὸν ἐνὸς τόπου ἢ μιᾶς ἐποχῆς. Πληροφορία λεπτομερεῖς εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, ὁδὸς Ὁθωνος 4, Πλατεῖα Συντάγματος [ἐν Ἀθήναις], ὅπου καὶ παραλαμβάνονται καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὰς 11—12».

Περὶ τῶν ἐν Ἡπειρῷ ἀρχαιοτήτων καὶ τῶν ἐν Νικοπόλει
ἀνασκαφῶν

ἐποιήσατο ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν ἐν τῇ αἰδούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας Ἀθηνῶν — τῇ 15 Μαρτίου 1914 — ὁ ἀρχαιολόγος κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεύς. Μέγα μέρος τῆς διαλέξεως ταύτης περιεστρέφετο περὶ τὰ βυζαντιὰ μνημεῖα τῆς Ἡπειροῦ. Ἐν Νικοπόλει, ἔνθα ὁ κ. Φιλαδελφεύς ἐποιήσατα κατὰ τὸ 1913, καὶ βραδύτερον ἔτι, ἀνασκαφάς, κητύχησεν οὗτος νὰ φέρῃ εἰς τὸ φῶς ἐνδιαφέροντα μνημεῖα. Οὕτω μεγάλην στοὰν μετὰ κίονων Κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ. Πιθανὸν ἐκεῖ ἦτο ἀγορὰ ἐπὶ Αὐγούστου· ἐντὸς τῶν χωμάτων, ἅτινα ἐπλήρουν τὴν στοὰν ταύτην, ἀνεκαλύφθησαν πολλὰ ἀρχιτεκτονικὰ μέλη, κορωνίδες κιονόκρανα, κίονες καὶ ἐπιγραφή περιέχουσα τμημα ψηφίσματος προξενείας. Ἐπίσης ἀπεκαλύφθη ἕτερον κτίριον μετὰ σειρᾶς κίονων καὶ μωσαϊκοῦ καὶ ἐσχάρας θυσίων (πιθανῶς πρόκειται κατὰ τὸν κ. Φιλαδέλφει περὶ μεγάρου πλουσίου πατρικίου). Τέλος παρὰ τὸ στάδιον τῆς Νικοπόλεως ἀνεσκάφη κατὰ μέρος Κολοσιαῖον κτίριον, ὅπερ φαίνεται, ὅτι ἦτο πολυτελέστατον βυζαντινόν.

Φωτογραφικὴ Ἐκθεσις Ἡπειρωτικῶν τοπειῶν ἐν Παρισίοις.

Ὁ γνωστὸς ἐν Παρισίοις φωτογραφικὸς οἶκος Boissona διωργάνωσε λήγοντος τοῦ 1913 καὶ ἀρχομένου τοῦ 1914 μεγαλοπρεπῆ ἔκθεσιν φωτογραφικῶν, ἐν αἷς παρήλασαν οἱ βυζαντινοὶ καὶ φραγκικοὶ ἐρειπιῶνες τῆς Ἡπειροῦ, τοποθεσίαι ταύτης συνδεόμεναι πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ νέαν Ἱστορίαν, σκηναὶ ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου τοῦ ἑλληνικοῦ τούτου τμημάτος κ. λ. Ἡ ἔκθεσις τῶν φωτογραφικῶν τούτων ἐγένετο ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν καταστημάτων Boissona ἐν τῇ ὁδῷ Mongador καὶ ὑπῆρξεν ἀντικείμενον δὸς εἰπεῖν θαυμασμοῦ τῶν πολυπληθῶν ἐπισκεπτῶν ταύτης καὶ μία ἀφορμὴ, ὥστε τὸ Παρισινὸν καὶ καθ' ὅλον τὸ Γαλλικὸν κοινὸν νὰ γνωρίσῃ παραστατικώτερον πως καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὴν Ἡπειρον. Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως ἐγένοντο παρόντων τῆς Α. Ε. τοῦ κ. Ἄθω Ῥωμάνου, πληρεξουσίου ὑπουργοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ Α. Ε. τῷ Προέδρῳ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Καθ' ἃ ἀνεγράφη ἡ φωτογραφικὴ αὕτη ἔκθεσις γενήσεται προσεχῶς κτῆμα τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ εὐχόμεθα ταχέως νὰ χαιρετίσωμεν ὡς πρᾶγμα. Ὅπωςδῆποτε αἱ φωτογραφικαὶ πλάκες θέλουσι παραμείνει κτῆμα τοῦ οἴκου Boissona, ὥστε ἡ παρασκευὴ ἀντιτύπων θὰ εἶναι πάντοτε ἐφικτή.

„Ἀπὸ τῶν Ἀκροκεραυνίων εἰς τὴν Κορυτσάν“.

Ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦτον ἔδωκεν ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλογῷ «Παρνασσῶ» (τῶν Ἀθηνῶν) καὶ δὴ τῇ 11 Δεκεμβρίου 1913 ὁ καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Καποδιστριακῷ Πανεπιστημίῳ κ. Γεώργιος Σωτηριαδῆς, ἐκθέσας τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ καὶ τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν αὐτοῦ

κατὰ τὴν Β. Ἠπειρον, ἣν περιῆλθεν συνοδεύων τὸν Γάλλον κ. Ρενέ Πιῶ. Τοῦ ἐνδιαφέροντος μάλιστα ἡμῶς καὶ ἕξιον ἀναγραφῆς καὶ ἐνταῦθα εἶναι, ὅτι ὁ κ. Σωτηριάδης εἰς ῥάχιν λόφου τινὸς παρὰ τὴν παραλιακὴν πολίχνην τῶν Ἁγίων Σαράντα ἀνεκάλυψεν βυζαντιακὴν ἐκκλησίαν τῶν χρόνων τῶν Κομνηνῶν μὲ ἐπιγραφὴν περιζώνουσαν ὀλόκληρον τὸ κτίριον. Δυστυχῶς μέχρι σήμερον δὲν ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Σωτηριάδης τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἣτις ραίνεται ἀξιολογὸν βυζαντιακὸν μνημεῖον.

Ἡ νέα ἐκδόσις τοῦ Ἐρωτοκριτου,

ἡ παρασκευαζομένη ὑπὸ τοῦ κ. Στεφάνου Ξανθουδίδου, τοῦ γνωστοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων Κρήτης, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. Ν. Ἀλεξίου, ἐνὸς ἀξιολόγου γνώστου τοῦ δημῶδους Κρητικοῦ ἰδιώματος, δυστυχῶς προσρῶσει εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας. Τὸ διὰ τὴν ἐκδοσὶν ταύτην παρὰχωρηθὲν ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Μονάρχου ἐκ τῶν τόκων τοῦ κληροδοτήματος Θεριανοῦ χορηγήματα ἐκ 2000 μάρκων ἐξηντλήθη ἤδη. Διὰ τοῦτο ὁ κ. Ν. Ἀλεξίου δι' ἀναφορὰς αὐτοῦ πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ἐζητήσατο, ὅπως αὕτη ἐκ τῶν πόρων τοῦ Κράτους ἔλθῃ εἰς ἐπικουρίαν τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως ἐνὸς ἔργου, ὅπερ ἀληθῶς εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων προϊόντων τῆς Δημῶδους Ἑλληνικῆς Φιλολογίας καὶ ὅπερ ὑπῆρξε ἐν τῶν μᾶλλον ἀγαπητῶν ἀναγνωσμάτων τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ δὴ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Σκλαβιάς καὶ τῆς Ταπεινώσεως. Ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 19 Δεκεμβρίου 1918 ἐψήφισε διὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐκδοσὶν βοήθημα ἐκ 2000 δραχμῶν. Ἡ ἐπιψήφισις αὕτη τιμᾶ ἀληθῶς τὸ καθ' ὅλου σῶμα τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς καὶ δὴ τοὺς συνηγορήσαντας ὑπὲρ τῆς ἐπιψηφίσεως ταύτης βουλευτὰς κ. Παν. Ἀραβαντινὸν καὶ Σπυρ. Θεοδωρόπουλον (= Ἄγιον Θέρον, τὸν ἐκδότην τῆς ἤδη ἐν «Βυζαντινοῖς Χρονικοῖς» τόμ. III, σελ. 7 ἀναγραφείσης συλλογῆς δημοτικῶν τραγουδιῶν τῆς Ἑλλάδος).

Τὸ δῆθεν νέον χρυσοβούλλον τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.

Ὡς γνωστὸν πάνυ ὀλίγα εἶναι τὰ μέχρις ἡμῶν περιωθέντα χρυσοβούλλα τοῦ τελευταίου Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος. Δι' ὃ μεγάλως συνεκίνησε τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν Ἀθηναϊκαῖς καὶ Αἰγυπτιακαῖς ἐφημερίσιν ἀναγραφείσα εἰδησις, ὅτι ἐν ταῖς ἀρχαιολογικαῖς συλλογαῖς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλεμπόρου μακαρίτου Γεωργίου Ζερβουδάκη ἀνευρέθη νέον δῆθεν χρυσοβούλλον, ἀνέκδοτον καὶ ἄλλως ἀγνωστον, τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Πλὴν ἀνθρακες ὁ θησαυρός, διότι μετ' οὐ πολὺ ἀπεδείχθη, ὅτι πρόκειται ἀπλῶς περὶ ἀντιτύπου λιθογραφικοῦ τοῦ γνωστοῦ ἐν τῷ ἀρχεῖφ τῆς Βιέννης ἐναποκειμένου, κατ' ἐπανάληψιν δὲ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντος χρυσοβούλλου ἐκείνου, δι' οὗ ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος Παλαιολόγος ἐν ἔτει 1451 παρέσχε προνόμια εἰς τοὺς Ῥαγούζαιους ἐμπόρους.

Τὰ χειρόγραφα τῆς Κυπριακῆς μονῆς Κύκου

κατεγράφησαν — ὡς μανθάνομεν — ὑπὸ τοῦ Κυπρίου Φιλολόγου Κ. Παντελίδου, καθηγητοῦ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀβερωφείου Σχολῆς. Ὁ κατάλογος οὗτος περιλαμβάνει δεκάδας τινὰς ἑλληνικῶν κωδίκων, ὧν τινες ἄξιοι προσοχῆς, δημοσιευθήσεται δὲ διὰ τοῦ «Νέου Ἑλληνομνημονοῦ» τοῦ καθηγητοῦ κ. Σπ. Η. Λάμπρου.

Τὰ χειρόγραφα τῆς μονῆς Προυσοῦ,

ἐν Εὐρυτανίᾳ, κατεγράφησαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Τέντε, ὅτε οὗτος ἐν ἔτει 1909 ὑπηρετεῖ ἐν Ἀγρινίῳ. Καὶ εἶναι μὲν τὰ πλεῖστα τῶν χειρογράφων τούτων νεώτερα, πλὴν δ' ὅμως τὰ ἐξ αὐτῶν σταχυολογήματα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὰ βυζαντινὰ πράγματα δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἄξια λόγου. Πολλῶ μείζων εἶναι ἡ σημασία τῶν χειρογράφων τῆς μονῆς Προυσοῦ διὰ τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ ἱστορίαν.

Σερβικὴ ἐκδρομὴ εἰς Ἑλλάδα.

Κατὰ τὰναγγελλόμενα ἐκ Βελιγραδίου κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1914 θέλουσι κατέλθει εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Ἀθήνας χάριν ἐπισκέψεως τῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῶν δύο τούτων μεγάλων κέντρων μεγάλη φοιτητικὴ ὁμὰς Σέρβων, ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας κ. Λούκιτς.

Ἡ Ἑνωσις τῆς Ἑπτανήσου.

Ὡς γνωστὸν ἐν ἔτει 1864 ἡ Ἑπτανήσος ἠνώθη μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος. Ἐκτοτε μέχρι σήμερον παρήλθον πενήτηκοντα ὅλα ἔτη. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβερνησις ἔγνω, ὅπως ἐπισημότερα ἐορτάσῃ τὴν πεντηκοστὴν ταύτην ἀμφιετηρίδα, δι' ἧς καὶ ἐψήφισεν πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου πίστωσιν 30 χιλ. δραχμῶν. Ἐπίσης δῆμοι καὶ κοινότητες καὶ λιμενικὰ ταμεῖα τῆς Ἑπτανήσου θέλουσι συνδράμει διὰ χρηματικῶν χορηγιῶν τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐορτασμὸν τῆς μεγάλης ἀμφιετηρίδος. Ὅτι ἰδίᾳ ἐνδιαφέρει τοὺς ἀναγνώστας τοῦ παρόντος περιοδικοῦ εἶναι, ὅτι ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς ταύταις θέλει ἐκδοθῆ καὶ τόμος περιέχων συμβολὰς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑπτανήσου.

Ὁ Μενδρεσές,

τὸ γνωστὸν εἰς τοὺς ἐπισκεφθέντας τὰς Ἀθήνας τουρκικὸν κτίριον, ἤρξατο κατὰ Μάρτιον τοῦ 1914 κατεδαφιζόμενος δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν. Πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου τούτου οἱ Τούρκοι εἶχον προφανῶς μεταχειρισθῆ καὶ ἑλληνικὰ καὶ βυζαντινὰ ἀρχαῖα. Ἡ πιθανότης τῆς ἀνερεύσεως ἀρχαίων ἐνδιαφερόντων ἔπεισε τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν Ἀθηνῶν νὰ προβῇ εἰς τὴν κατεδάφισιν τοῦ κτιρίου καὶ δὴ ὑπὸ ἐποπτείαν τῶν ἐφόρων ἀρχαιοτή-

των κ. κ. Π. Καστριώτου, Β. Λεονάρδου, Κ. Κουρουνιώτου και Άν. Κεραμοπούλου.

Και κατά πόσον μὲν θὰ εὐρεθῶσιν ἐνδιαφέροντα ἀρχαία κατεδαφιζόμενου τοῦ Μενδρεσὲ εἶναι πάντως ἄδηλον, βέβαιον εἶναι, ὅτι ἤρξατο κατεδαφιζόμενον μνημεῖον στενῶτατα συνδεόμενον πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας.

Ἑλληνικὴ Νομικὴ Βιβλιογραφία

ἐδίδεται προσεχῶς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ Διδασκαλείῳ τῆς αὐτῆς πόλεως κ. Ἰωάννου Δημ. Φαραντάτου. Τὸ ἔργον εἶναι καρπὸς ἐπιμελοῦς ἐργασίας πολλῶν ἐτῶν, τοῦ φιλοτίμου συντάκτου ἐπιχειρήσαντος κατ' ἐπανάληψιν ἐπιστημονικὰς ἐκδρομὰς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς Γαλίαν καὶ Γερμανίαν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐνταῦθα ἀναγγελλομένου ἔργου. Οἱ ἀναγνῶστα τῶν «Βυζαντινῶν Χρονικῶν» μετὰ χαρᾶς βεβαίως θέλουσι μάθει τὴν ἐπικειμένην ἐκδοσιν μιᾶς συστηματικῆς Ἑλληνικῆς Νομικῆς Βιβλιογραφίας, ἥτις βεβαίως καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν ἡμετέρων σπουδῶν δύναται νὰ συντελέσῃ.

Ἐκδρομὴν εἰς Παλαιστίνην,

χάριν περισυναγωγῆς ἐπιγραφικοῦ ὕλικου — ἑλληνικοῦ καὶ ἀραμαϊκοῦ — θέλουσι προσεχῶς ἐπιχειρήσει οἱ ἐν Βερολίῳ κ. κ. Dr. Paul Lohmann καὶ Linc. Karl Schmidt. Ἀμφότεροι διακρίνονται ἤδη διὰ τὰς περὶ τὴν ἑβραϊκὴν φιλολογίαν γνώσεις των, ἃς λαμπρῶς πιστοῦσιν αἱ πολλαὶ καὶ καλαὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκδεδομένα πραγματεῖαι. Ἀλλὰ καὶ τῆς χριστιανικῆς καὶ τῆς βυζαντιακῆς ἐπιγραφικῆς εἶναι οὗτοι ἐγγραφεῖς, ἀσκηθέντες πρὸς ἐμοὶ κατὰ τὰ 1913—1914, ὅτε ἐδίδαξα ἐπιγραφικὴν ἐν τῷ Βερολίναίῳ Πανεπιστημίῳ. Οὕτω εὐελπιστοὶ τις, ὅτι νέαι συμβολαὶ εἰς τὴν ἐπιγραφικὴν τῆς Παλαιστίνης θέλουσι προσέλθῃ ἐκ τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἐπιστημονικότητος τῶν κ. κ. Dr. P. Lohmann καὶ Linc. Karl Schmidt.

«Μουσικὴ».

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ γνωστός ἐν Κωνσταντινουπόλει μουσικός καὶ φιλόλογος κύριος Γεώργιος Δ. Παχτίκος ἵδρυσε μουσικὸν εἰκονογραφημένον περιοδικόν, εἰς ὃ ὑπεσχέθησαν συνεργασίαν οἱ διαπρεπέστεροι Ἑλληνες μουσικοὶ καὶ οἱ περὶ τὴν ἱστορίαν καὶ θεωρίαν τῆς τέχνης ταύτης ἐνδιατρίβοντες φιλόλογοι καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες. Ἔτι καὶ διακεκριμένων ἀλλοδαπῶν ἐκ τῶν περὶ τὰ μουσικὰ καταγινόμενων ἐξησφάλισε τὴν συνεργασίαν τὸ νέον τοῦτο ὄργανον, ὅπερ κυρίως ὡς ἀντικείμενον ἐρευνῆς ἔχει τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Βυζαντιακὴν, παρὰ ταύταις δὲ καὶ τὴν Ἀνατολικὴν καὶ Εὐρωπαϊκὴν ἔτι μουσικὴν. Ἐκαστον τεύχος τοῦ περιοδικοῦ δημοσιεύει πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκλεκτὰ ἄσματα φωνητικῆς καὶ ὀργανικῆς μουσικῆς, πρῶσισημασμένα διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ εὐρωπαϊκῆς σημειογραφίας.

Ἐτησίαι συνδρομὴ προπληρωτέα ἐκτός μὲν τῆς Τουρκίας 15 φράγκα χρυσᾶ, ἐντός δὲ γρόσια 60. Διὰ πᾶν ἀφορῶν τὸ περιοδικὸν ἀπευθυντέον πρὸς τὸν διευθυντὴν αὐτοῦ κ. Γ. Δ. Παχτίκον, εἰς Κωνσταντινουπόλιν, Πέραν-Ταξείμιον, ὁδὸς Ἀχίρ ἀριθ. 41.

«Μουσικὴ Ἀκαδημία»

Ἰδρύθη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ διαφόρων λογίων καὶ καλλιτεχνῶν συνελθόντων κατὰ τὴν πανσεληνοφεγγῆ νύκτα τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1913 ἐν τοῖς ἐρείπιοις τοῦ θεάτρου τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Τὸ γεγονός τοῦτο χαρακτηρίζεται ὡς σημαντικὸν διὰ τὸν καλλιτεχνικὸν βίον ἐν Ἑλλάδι, πλὴν δ' ὅμως καὶ διὰ τὰς ἡμετέρας σπουδὰς εἶναι ἄξιον νάναγραφή ἐνταῦθα, καθ' ὅσον ἡ «Μουσικὴ Ἀκαδημία» προτίθεται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν δημοδῶν ἑλληνικῶν μελωδιῶν νά ἐργασθῆ καὶ τὴν μελέτην τῆς Βυζαντιτικῆς μουσικῆς κατὰ τὸ ἐφικτὸν νά προαγάγῃ.

Ὁ Dr. Paul Marc ἐν Ἑλλάδι.

Χάριν ἐπισημονικῶν μελετῶν διέτριψεν ἐφ' ἱκανὰς ἐβδομάδας ἐν Ἑλλάδι καὶ δὴ κυρίως ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα τοῦ 1913 ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος καὶ συνεκδότης τῆς *Byzantinische Zeitschrift* κ. Dr. Paul Marc. Κατὰ τὴν διαμονὴν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι συνέλαβεν ὁ κ. Marc μίαν ἀγαθὴν ἰδέαν, ἥτις μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐχαυρετίσθη ὑπὸ τῶν λογίων κύκλων τῆς Γερμανίας καὶ ἥτις εὐφροσύνως βεβαίως θάκουσθῆ καὶ ἐκτός αὐτῆς, ἦτοι τὴν ἴδρυσιν Γερμανοελληνικῆς Ἑταιρείας σκοπούσης τὴν ἀμοιβαίαν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν προσέγγισιν τῶν Γερμανῶν καὶ Ἑλλήνων. Ὁ σκοπὸς τῆς Ἑταιρείας θέλει ἐπιδιωχθῆ — καθ' ἃ μανθάνομεν — καὶ διὰ τῆς ἰδρύσεως εἰδικοῦ περιοδικοῦ, γερμανιστὶ συντασσομένου, ἐπισήμου ὄργανου τῆς Ἑταιρείας. Ἡ νέα αὕτη Ἑταιρεία καὶ τὸ περιοδικὸν αὐτῆς θέλει βεβαίως πολὺ συμβάλῃ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς Ἑλλάδος καθ' ἃ αὕτη ἐμφανίζεται κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας καὶ κατὰ τὸ παρόν. Ἐδρα τῆς Ἑταιρείας θὰ εἶναι τὸ Μόναχον, ἐνδεδειγμένον ἄλλως τε λόγῳ τῶν παλαιῶν αὐτοῦ δεσμῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ κ. Marc χάριν τῆς ἰδρυθησομένης Ἑταιρείας ἐπεσκέφθη ἤδη ἐπὶ τῷ σκοπῷ προκαταρκτικῶν συεννοήσεων τὸ Βερολίνον, τὴν Βιέννην κλ. Ὁ λόγιος κόσμος ἐκδηλοῦται πανταχοῦ ἐνθουσιῶδεις διασώτας τῆς ἰδέας. Οὕτω ἄς εὐχρηθῶμεν, ὅτι μίαν νέαν *Association pour l'encouragement des Études Grecques* θὰ ἔχωμεν τοῦ λοιποῦ ἐν Μονάχῳ. Ἐπιβάλλεται δ' ὅμως εἰς τὸν κ. Marc, ὅστις ἔσχε τὴν εὐγενῆ — πλὴν ἀναμφιλέκτως πλεισθ' ὅσας εὐδύνας συνεπάγουσαν — φιλοδοξίαν νά γίνῃ οἰονεὶ ψυχὴ τῆς προμνημονευθείσης ἑταιρείας, ἐπιβάλλεται, λέγομεν, ὅπως μετὰ συνέσεως ἀποφύγῃ τὴν ἀνάμιξιν εἰς τὸ ἰδρυθησόμενον σωματεῖον ἀνθρώπων ὑπόπτου εἰλικρινείας καὶ ἀμυνηθῆ κρατερῶς κατ' ἀνθρώπων ἐπιτηδεῖων, ἰδέας καὶ αἰσθητάτα καπηλικῶς ἐκμεταλλουμένων καὶ ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ λόγῳ τῆς μακρᾶς ἕξως ὄντως ἀνυπερβλήτων περὶ τὴν ἄγρην θυμάτων.

Σύνταξις εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Ν. Σάδα.

Κατόπιν ἀναφορᾶς τοῦ συλλόγου τῶν Γαλαξειδιωτῶν—τὸ Γαλαξειδί εἶναι ὁ τόπος τῆς καταγωγῆς τοῦ Κωνστ. Ν. Σάδα—ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων ἀπεφάσισε κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 19 Δεκεμβρίου 1913 νῆπονείμη μηνιαίαν σύνταξιν ἐκ 500 δραχμῶν εἰς τὸν ἀκάματον πολυγραφότατον μεσαιωνοδίφην. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς ἔλαβον τὸν λόγον διακεκριμένα μέλη αὐτῆς καὶ δὴ ὁ ὑπουργὸς κ. Ἐμ. Ῥέπουλης ἐξ ὀνόματος τῆς Κυβερνήσεως, οἱ πρῶην ὑπουργοὶ κ. κ. Κ. Γούναρης, Ἄθ. Εὐταξίας, οἱ βουλευταὶ κ. κ. Κ. Σοκόλης, Λαμπρινόπουλος, Γ. Ξηρός, Μ. Λοιδωρικής κλ., καὶ πάντες ἐτόνισαν τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ ἔργου τοῦ Κ. Ν. Σάδα καὶ δὴ διὰ λόγων πλήρων ἀναγνωρίσεως. Τινὲς μάλιστα τῶν ῥητόρων ἀνεπτύχθησαν καὶ εἰς γενικότητα περὶ τῆς κοσμοϊστορικῆς σημασίας τοῦ Βυζαντιανοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὗ ἡ γνῶσις τόσα καὶ τόσα ὀφείλει εἰς τὸν Σάδα. Χαίρομεν, ὅτι ἐπὶ τέλους ὁ γηραιὸς ἐργάτης τῶν ἡμετέρων σπουδῶν ἔτυχε τῆς σιτίσεως ἐν τῷ Πρυτανείῳ, ἧς ἐτύγχανεν ἀναντιρρήτως ἀπὸ πολλῶν ἤδη δεκαετηρίδων ἄξιος. Δυστυχῶς, καδ' ὄν χρόνον ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἀπασχολεῖτο μὲ τὸ ἔργον τοῦ Σάδα, οὐδεμίαν φωνὴν συμπαθείας καὶ ἀναγνωρίσεως πρὸς αὐτὸν ἠκούσθη ἐκ μέρους τῶν ἐν Ἀθήναις συναδέλφων αὐτοῦ. Τοῦτο εἶναι τραγὸν δείγμα, ὅτι πολλάκις παρ' ἡμῖν τοῖς μεσημβρινοῖς ὑπάρχουσι πρόσωπα, ὧν οὔτε ἡ ἡλικία οὔτε ἡ ἀπαιτουμένη μεταξὺ συναδέλφων καὶ συναγωνιστῶν ἀλληλεγγύη εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐξαλείψῃ τὰς παλαιὰς νεανικὰς ἀντιζηλίας καὶ προστριβὰς.

Νέος καθηγητὴς τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν συνελθοῦσα τὴν 5' (π) παρελθόντος Φεβρουαρίου, ὅπως ὑποδείξῃ τὸν κατάλληλον διὰ τὴν ἔδραν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἀντὶ τοῦ λόγῳ ὀρίου ἡλικίας ἀποχωροῦντος μετὰ ὑπὲρ τεσσαρακονταπενταετῆ διδασκαλίαν καθηγητοῦ κ. Ἀναστασίου Διομήδους Κυριακοῦ, ὑπέδειξεν ὡς διάδοχον τούτου παμφηφεὶ καὶ ἰμοφώνως τὸν πανοσιώτατον ἀρχιμανδρίτην κ. Χρυσόστομον Παπαδόπουλον. Τὸ ὄνομα τοῦ νέου τούτου πανεπιστημιακοῦ καθηγητοῦ εἶναι βεβαίως λίαν γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Βυζαντινῶν Χρονικῶν» ὡς ἐκ τῶν πολλῶν καὶ καλῶν αὐτοῦ δημοσιευμάτων, ὧν ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ τὸ μελέτημα περὶ τῶν πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων ὡς πνευματικῶν χειραγωγῶν τῆς Ῥωσσίας κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσι ὡς ἀξιόλογοι συμβολαὶ καὶ εἰς τὴν καδ' ὄλου ἱστορίαν τῆς Ῥωσσίας. Ἡ ἐπιστημονικότης, ἡ διδασκατικὴ εὐχέρεια καὶ ἡ φιλοτιμία τοῦ κ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἀποτελοῦσι τρανὰ ἐχέγγυα, ὅτι καὶ ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ὑπουργήματι, εἰς ὃν ἐπαξίως ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἔταξεν αὐτόν, θέλει διακριθῆ καὶ πρὸ παντὸς θέλει ἀναδείξῃ μαθητὰς ἐπιστημονικῶς σκεπτομένους καὶ ἐπιστημονικῶς ἐργαζομένους. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας χαίρει κατ' ἐξοχὴν παρατηρῶν, ὅτι τόσον ταχέως ἐξεπληρώθη μίαν εὐχὴ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπὸ καθαρᾶς καρδίας εἶχεν ἐκφράσει ἐν προηγουμένῳ τεύχει τῶν «Βυζαντινῶν Χρονικῶν».

Εἰς τὸν Ματάλειον Διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφήν Ἱστορίας τῆς Σπάρτης

ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἀνεγέρσεως τῆς νέας πόλεως (τῆς συγχρόνου Σπάρτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ὀθωνος ἐν ἔτει 1835) οὐδὲν ἔργον ὑπεβλήθη. Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος προκηρύχθη ὑπὸ τοῦ φιλομούσου Λακεδαιμονίου πολιτευτοῦ κ. Ἀθανασίου Ματάλα ἐν ἔτει 1909. Ἐκ τῆς σχετικῆς προκηρύξεως ἀποσπῶμεν ἐνταῦθα τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα: «Νὰ συγγραφῆ μεθ' ὅσης οἶον τε ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας ἢ πολιτικῆ ἰδίως ἱστορία τῆς Σπάρτης ἀφ' οὗτου ἀνεφάνη μέχρι τοῦ 1835 ἔτους ὑπὸ τὰς ποικίλας περιπετείας καὶ μετωνυμίας εἰς Λακεδαίμονα καὶ Μυστρᾶν καὶ ἐξακριβωθῆ ἰστέ ἔπαυσε ἡ Σπάρτη ὑπάρχουσα ὡς πόλις κατοικουμένη, προστιθεμένου ἰδιαίτερου παραρτήματος ἢ κεφαλαίου περὶ Καρυῶν ἰδιαίτερας πατρίδος μου καὶ τοῦ ἐν αὐταῖς ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἔσονται δεκτὰ συγγράμματα Ἑλλήνων καὶ ξένων ἑλληνιστὶ γεγραμμένα. Δέον νὰ ποσταλῶσι ταυτα εἰς τὸν δήμαρχον Σπαρτιατῶν καλῶς ἐσφραγισμένα, φέροντα ἐπιγεγραμμένον ῥητὸν τὸ ὅποιον νὰ ὑπάρχη καὶ ἐπὶ φακέλλου περικλειόντος τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, μέχρι τοῦ τέλους Σεπτεμβρίου 1912.

Τὰ ὑποβληθόσιμα συγγράμματα θέλουσι κριθῆ ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς εἰδικῶν ἀνδρῶν ὀρισθησομένων ὑπ' ἐμοῦ, ἢ δὲ κρίσις αὐτῶν δημοσιευθῆσεται εἰς τεύχος δαπάναις τοῦ διαγωνίσματος, ἀφοῦ πρῶτον ἀναγνωσθῆ δημοσίᾳ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βραβευθησομένου συγγράμματος θέλει λάβει δραχμὰς τέσσαρας (4) χιλιάδας καὶ στέφανον δάφνης, καὶ ἐὰν τυπώσῃ τοῦτο δι' ἴδιον λογαριασμὸν θέλω τῷ χορηγήσει ἔτι δραχμὰς δύο χιλιάδας πρὸς πληρωμὴν ἐξόδων τυπώσεως, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοι παραδώσῃ 120 ἀντίτυπα, ἐὰν δὲ τυπώσω τὸ σύγγραμμα ἐγώ, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν οὗτος ἐντὸς ἔτους δὲν τυπώσῃ αὐτό, ὑπόσχομαι νὰ χορηγήσω αὐτῷ σώματα διακόσια. . . ».

Οὐδενὸς ἔργου—κατὰ τὰ προειρημένα—εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὑποβληθέντος, ὁ ἀγωνοθέτης κυμαίνεται ἐν πρέπῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν διαγωνισμὸν ταυτῶν ἢ νὰ καταστήσῃ σχετικὸν διὰ διαθήκης κληροδοτήμα.

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ βιβλιακὴ ἔκθεσις τῆς Λειψίας.

Ὡς γνωστὸν κατὰ τὸ 1914 θέλει τελεσθῆ ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας Φρεδερίκου Αὐγούστου διεθνῆς ἔκθεσις τῶν πρὸς τὸ βιβλίον σχετικῶν τεχνῶν καὶ τῆς γραφικῆς. Ἡ ἔκθεσις αὕτη ἐνδιαφέρει μεγάλως τὰς ἡμετέρας σπουδὰς καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ ὑπάρχει καὶ ἱστορικὸν καὶ ἐθνολογικὸν τμήμα, ἐν ᾧ θέλει ἐκτεθῆ πλουσία σειρὰ αὐτουσίων μνημείων—ἢ ἀπεικασμάτων αὐτῶν—ἀναφερομένων εἰς τὴν παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς τῆς ἀρχαιότητος ἱστορίαν τοῦ βιβλίου καὶ τῆς γραφῆς. Ὁ καθηγητὴς καὶ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ «Memnon» κ. von Lichtenberg ἐπεμελήθη τῆς περισυλλ-

λογίης τῶν διὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην προωρισμένων ἐκθεμάτων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν γραφὴν τοῦ Αἰγαίου, τὴν κυπριακὴν καὶ μινωικὴν, ὁ γηραιὸς καθηγητὴς κ. Victor Gardthausen τῶν μνημείων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ ἑλληνικὰ καὶ ῥωμαϊκὰ πράγματα μέχρι ποῦ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὁ δὲ ὑφηγητὴς τῆς μέσης καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας κ. Dr. Karl Dieterich ἐπεμελήθη τῆς περισυλλογῆς καὶ διατάξεως τῶν ἐκθεμάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν Βυζαντιακὸν κόσμον.

Ἡ Διοικοῦσα τὰ τῆς ἐκθέσεως ταύτης Ἐπιτροπὴ ἀνέθηκε τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν καθηγητὴν τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Σπυρ. Κ. Λάμπρον. Ἐν τούτοις καὶ ἄλλοι Ἕλληνες λόγιοι δυνάμενοι νὰ συντελέσωσιν εἰς τὸν πλουτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Βυζαντιανοῦ τμήματος τῆς Ἐκθέσεως ταύτης παρεκλήθησαν καταλλήλως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Διὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην τῆς Λειψίας παρηγγέλθη ἐν Ἀθήναις ὠραῖον ἐκμαγεῖον τῆς ἐν Ἀθήναις πρό τινων ἐτῶν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀνδρέου Σκιᾶ ἀνακαλυφθείσης στήλης τοῦ ὀρθογράφου Τιμοκράτους, ἣτις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐγένετο ἀντικείμενον πολλῶν δημοσιευμάτων (Πρβλ. προχείρως V. Gardthausen, Griechische Paläographie. Das Buchwesen im Altertum und im byzantinischen Mittelalter. Leipzig 1911, σελ. 155 καὶ 234).

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΝΣ.

3. РАЗНЫЯ ИЗВѢСТІЯ.

† **Αθανασίῳ Ἰβανοβιτς Παπαδοπουλο-Κεραμεῦς** ¹⁾.

Οκοῦ περὶ κρηστοκ Νικολαεβσκῆ καὶ Ροждественскῆ δροζοκεκ Σμοленσκῆ κλαδβιца, 23 οκτωβρη 1912 γοδα μῶ σο σκορβῶ οπουσῆι βῶ μογῆλυ νῆσῆο γοδῆνο γρογῆο, δῶβῆτῆλῆνο σογροδνῆκο «Βῆζαντῆσκῆο Βρομηνῆκο», κῆλοβῆκο, οσῆαῖνῆσῆο γρηκῆ σῆδῆ βῶ οβλασῆ ρῆσκῆ καὶ οβροπεισκῆ βῆζαντολογῆ.

Αθανασῆ Ἰβανοβιτς ροδιρῆσῆ βῶ οεσσαῆγῆσκῆ μῆστέκῆ Δρακῆ (Δρακῆοῖς) 26 ἀπρηῆ 1856 γοδα. Περῆνακῆλο οβροαροῆνῆ οβροαροῆνῆ ονῆ ρογῆκῆ βῶ Μῆλοῖ Αῆσῆ, βῶ Αδραμῆτῆν καὶ Κῆδονῆ (Κυδωνῆοῖς, Αῆβαλῆκῆ), κῆδα οτεκῆ ογῆ βῆλῆ νῆαῖνῆκῆν σῆακῆνῆκομῆ, γῆμναζῆκῆσῆο — βῶ Σμῆρῆσκῆο Ἐβανγῆλῆκῆσῆο γῆμναζῆν; νῆκῆτορο οβρομῆ ονῆ ποσῆβῆαῖλῆ τῆκῆ βῶ φῆρῆνῆσκῆο καὶ ἀρῆμῆνῆσκῆο γῆμναζῆν, βῶ κῆτορηκῆ ρεποδῆαῖνῆσῆο μῆκῆυ ρρο-

1) Ср. Γρ. Παπαμῆαῆλ. Α. Παπαδοπουλο-Κεραμεῦς (Ἐκκῆλῆσῆασῆκῆο Φῆρος, ια' 430—466 καὶ οτῆδῆλο: ἐν Ἀλεξανδρεῆ 1913, σ. 41); ἀρχῆμ. Χρῆσῆστομοκ Α. Παπαδοπουλοκ Ἀθανῆσῆο Παπαδοπουλοκ-Κεραμεῦς (Ἐκκῆλῆσῆασῆκῆο Κῆρηξ, Ἀῆρῆνοκ Β' (1912), σ. 655—656); Α. Α. Δμῆτρηεβσκῆ, Α. Ἰ. Παπαδοπουλο-Κεραμεῦς. Спб. 1914. Стр. 48.